

Nam-Hương Nguyễn-nhứt-Thuận

80
In cloch
1920
(3)

KIM-HƯƠNG

Dị tâm vô giá bửu,
Nan đắc hữu tình lang.

Báu vô giá dễ tầm,
Kẻ hữu tình khó gặp.

CUỐN THỨ BA

DEPT LEGAL
INDOCHINE
Nº 20033

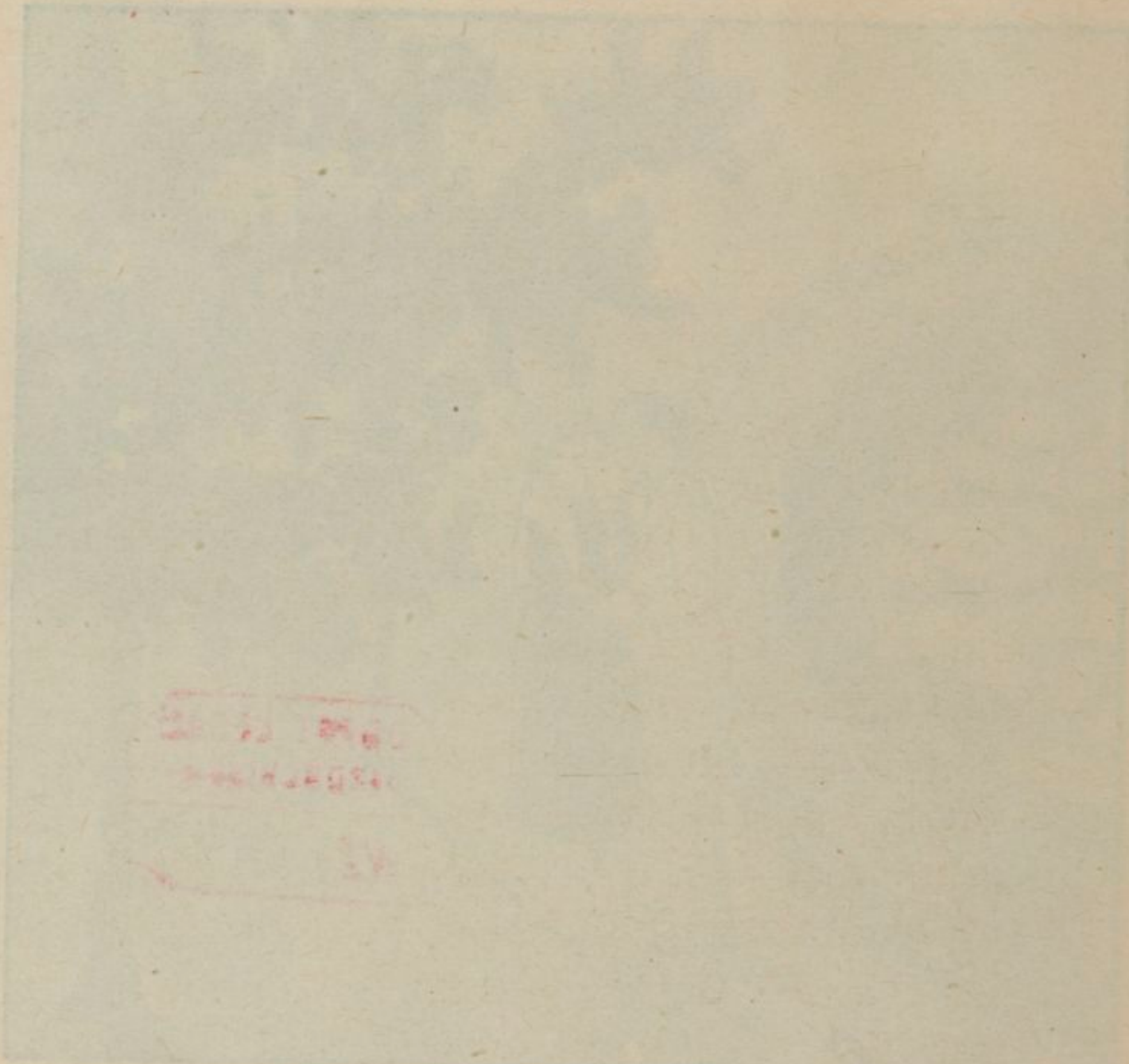
In lần thứ nhất
Hai ngàn cuốn

Tous droits réservés
Mỗi cuốn : 0\$20

EM KIM-HUONG

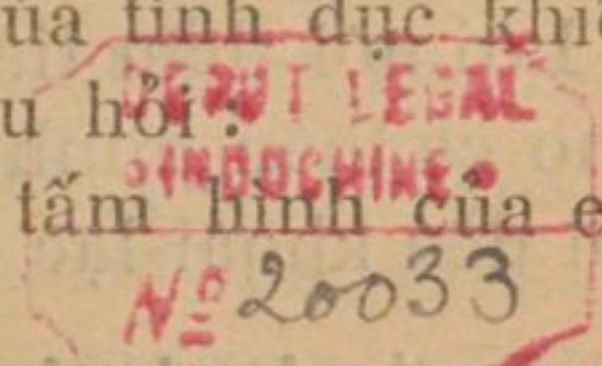
Đã được công nhận là một trong những người có đóng góp cho sự phát triển của ngành công nghiệp dệt may Việt Nam.
Bản vẽ và ghi chú của tác giả.
Kính gửi các bạn đồng nghiệp và người thân.
CUỐN THỨ BA.

Ngày 15/12/2015
Chữ ký và đóng dấu của tác giả

Đã được công nhận là một trong những người có đóng góp cho sự phát triển của ngành công nghiệp dệt may Việt Nam.
Bản vẽ và ghi chú của tác giả.
Kính gửi các bạn đồng nghiệp và người thân.

tôi muốn ôm Kim-Hương trong lòng mà hôn cho thỏa tình thương của tôi. Nhưng rồi còn một chút trí khôn khiến cho tôi tự-chủ đừng lấy mình mà dẫn cái sức của tình dục khiếp nhược ấy. Tôi mới đánh liều hỏi:

— Em Ba ôi, em có lấy tấm hình của em trong bóp anh chẳng?...

Tôi nóng nảy đợi coi Kim-Hương trả lời làm sao, mà nàng lại chỉ ngó xuống, ngồi lặng thinh. Tôi ngồi ngó nàng mà trong lòng hồi hộp vô cùng. Một chập, hai giọt nước mắt lại rớt ngay trên vế của Kim-Hương, rồi lần lần giọt này tới giọt kia..... Thế lực mạnh mẽ của nước mắt nữ-nhi!! Tôi hiện giờ như kẻ ngây dại, trí khôn dường như ma quỷ đã khuân đi đâu hồi nào. Bạn ôi! Làm sao mà chống trả nữa.....? Cả mình tôi đều rung, trái tim, hơi thở tôi dường như ngưng. Tôi vội vã ôm đại Kim-Hương vào trong lòng tôi, mặt tôi kê trên mặt nàng, mà lụy tuông như xối. Tôi muốn đem trăm mối ngồn-ngan trong lòng tôi mà phân tỏ cho nàng nghe. Nhưng tiếng nói tôi dường đã mất. Tôi chỉ nói dặng: “Em ôi, anh thương em lắm...” mà thôi. Kim-Hương không dùng vậy, mà không cự hẳn với cái dục-tình vô phu kia. Nàng bây giờ như người nhược yếu, kẻ bệnh sắp chết, tôi nựng-niệu, hung hít.

Tôi ôm nàng riết vào lòng, một chập nàng mới choàng tay qua cổ tôi mà nói :

— Anh Hai ôi, em cũng thương anh lắm.

Lời nói thần tiên ! Một phép lạ thường làm cho cả thân mình tôi đều nhẹ nhàng, tâm trí tôi đều khoái-lạc một cách tôi chưa từng biết.

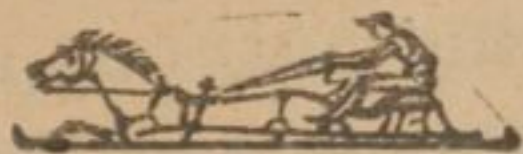
.

Từ đó mỗi bữa Chúa-nhật chúng tôi đều ra, mà mỗi lần đều kiếm có này có nọ dạng có thể tự-do đi dạo một mình, chớ ý không muốn đi chung với ông và bà Phạm.

Tôi hiện-giờ như kẻ say-say tỉnh-tỉnh trong giấc mộng Vu-Sơn. Nhiều khi đêm vắng, trên lầu trường tôi nằm nhớ tới niềm kia nỗi nọ mà lương tâm bút rứt vô cùng. Ôi, Kim-Hương tôi thương tưởng là ai ? Bước đường viễn lai của chúng tôi phải ra làm sao ? Chúng tôi là anh em một nhà thì làm sao mà vầy duyên cang vè cùng nhau cho được ! Vầy mà ông Tạo nỡ khuấy làm chi, nhen nhúm cái ái-tình lạ thường, vô hi-vọng ? Ngày sau biết tôi có sức chống trả với sức si-tình khiếp nhược này chẳng ? Tôi nghĩ tới Kim-Hương càng thêm gan bàu ruột thắt. Tánh nhi-nữ yếu đuối thường hay cảm tình vô-độ, biết ngày sau nàng dứt dặng với cái ái-tình này chẳng, hay là nàng mãi đeo đuổi theo

nó ? Trời ôi ! Như vậy thì tội nghiệp cho thân nàng lắm. Cái tình thương của chúng tôi chỉ là một cái hại sâu độc không sao chằm chế được. Lẽ nào vì thương tôi mà cái kiếp xuân xanh của Kim-Hương sẽ trở nên một tấn tuồng thảm đạm, danh tiết của nàng phải phai rửa.... ?

Văng mặt Kim-Hương thì tôi hối hận như vậy. Nhưng có mặt nàng thì một sức lực yêu quí chỉ lại khuôn cả trí khôn của tôi đi đâu mất. Lương tâm của tôi như cầm, *đúng hơn là* tôi không muốn nghe nó nữa. Cái sức của tình dục khiến cho tôi đối với nàng như một người tình-nhân, chớ không phải như em tôi nữa. Tôi hôn hít vuốt ve Kim-Hương mà nàng chỉ mỉm miệng cười một cách làm cho tôi mê-mẩn tinh thần, lửa tình càng phới động. Cữ-chỉ của nàng chỉ rõ ràng cái ái-tình của nàng nặng nề hơn của tôi nữa, mà nàng không có chút chi e ngại. Năm đêm tôi càng nghĩ chừng nào càng lo sợ cho thân phận ngày sau của Kim-Hương chừng nấy. Tôi lo sợ cho chúng tôi đương đang khoải lạc trong cuộc tình, chỉ là đương đi trên một khoản đường êm-ái ngắn ngủi sẽ dắt chúng tôi tới một cái hố tối tăm nguy hiểm !....

VI

Dứt tình phụ-tử

Hoàng-cảnh là vậy biển sao tôi cần-mẩn lo học cho đặng. Hình của Kim-Hương mãi mãi ở trước mắt tôi. Giờ nào tôi cũng nhớ nàng bài võ tôi đều bỏ phứt. Tôi chỉ đếm từ giờ, từ ngày, trông cho mau tới Chúa nhứt đặng ra hiệp mặt với nàng. Vì vậy nên mỗi tuần tôi đều bị thầy rầy. Khi trước tôi học cỡ hạng ba, hạng tư mà nay thỉnh linh lại nhảy xuống tới hạng ba mươi. Ông Đốc thường khi kêu tôi lên phòng ông mà rầy la. Nhưng thế nào tôi cũng không trở lại như cũ đặng. Trái lại tôi học càng ngày càng sụt, thầy bạn ai nấy đều lấy làm lạ. Ông thân tôi gởi thơ lên rầy và hăm-he không ngớt.

Một buổi thứ năm tôi đi dạo về trễ giờ. Luật trường đúng sáu giờ phải vô, mà tôi lại để cho tới bảy giờ rưỡi mới vô. Buổi ấy tôi mãng đi lựa kiếm mua một cái máy chụp hình tính để kỷ lễ tới về nhà chụp ảnh Kim-Hương nên quên lững giờ vô trường. Không khi nào mà anh em học trò vô trễ như tôi vậy. Bởi vậy ông Đốc nghi cho tôi lo chơi bời, ông mới xét “nốt”, tánh hạnh và bài võ của tôi trong mấy tháng

rồi. “Nốt” nào cũng đều xấu, ông Đốc mới nhứt định bồi sỗ không cho tôi học nữa. Ôi, nghe tin như sét đánh vào tai. Tôi kinh hải, nước mắt chảy khi không. Mấy năm nay các thầy đều nhận rằng tôi là học trò giỏi, tánh hạnh tốt, chỉ vì mấy tháng rày cái khổ tâm kia ngẫu-nhiên lại làm rối loạn cả trí não và tinh thần của tôi, nên khiến bài vở phải bỏ phứt.

Than ôi, ấy là lần thứ nhứt tôi vướn lấy mối tơ tình, trước khi tôi tưởng tượng chắc là một sự êm-dềm khoái lạc vô cùng, ai ai đều ước có. Nhưng sự vui đâu ghura thấy, mà tôi lại thấy nó ra một điềm không lành, khiến cho tôi tự nhiên bắc dưng mình. Ôi, tiếng bị đuổi xấu hổ biết bao ! Ông thân tôi chắc không khỏi trận lôi-đình. Tôi mắc-cỡ, không dám từ giã anh em.

Anh bồi vát rương đi trước, tôi riu riu đi theo sau mắt chỉ cứ ngó xuống. Mỗi bước đường đi nặng triệu đường một tấn đá to lớn dấn trong lòng tôi. Ra khỏi cửa trường cách mười bước tôi ngó ngoái lại dòm mấy chữ “Collège Chasseloup-Laubat” mà rưng rưng nước mắt. Trường yêu dấu ôi ! Từ đây chúng ta phải xa nhau ! Ta cũng thương mi như lúc xưa, mà từ đây mi lại coi ta như một kẻ nghịch, không đáng làm bạn cùng mi nữa ! Ôi, xấu hổ, đau đớn quá. Tôi

muốn lại cho ông Phạm hay tin buồn này và nhờ ông thẳng-thĩ với ông thân tôi đăng cho người bớt giận. Nhưng tôi ngại ngần, mắc cỡ quá. Tôi tính đánh liều về nhà, bắt quả ông thân tôi rầy la một chút chớ không lẽ đánh đuổi chi. Tôi nghĩ vậy mà lòng vẫn lo sợ bồi hồi. Về đây cử chỉ của dì tôi sẽ ra làm sao? Chắc không khỏi người sẽ nói vô nói ra cùng ông thân tôi làm cho người sẽ lòi đình chi nộ. Đau đớn hơn nữa là khi Kim Hương hay đăng cái tin dữ-dội này nàng sẽ nghĩ sao?

Tôi ngồi trên xe mà chẳng dám ngó bộ hành, tự trong lòng tôi mắc-cỡ vô cùng. Tôi sợ có người quen hỏi thăm mà ú-ớ không biết trả lời làm sao? Trong trí tôi thầm nghĩ chắc ai cũng đã hay cái chuyện xấu hổ tôi bị đuổi ra trường rồi. Cho hay người có-tịch không thể nào lòng yên lặng. Xe hơi chạy bốn chục cây số mỗi giờ mà tôi coi như nó bay. Tôi muốn cho nó chạy chậm hơn, vì mỗi vòng bánh xe dường như xô đẩy tôi vô cảnh đau đớn là khi tôi đem tin bị đuổi về nhà.

Xe đã tới bến mà tôi không muốn xuống. Bộ hành dọn đồ hết rồi tôi mới biểu tên phụ đở rương tôi xuống. Tay chơn tôi rung lập cập, mặt mày xanh lè. Tôi đứng không muốn đứng,

đi không muốn đi, tôi muốn leo lên xe biểu quày trở lên Sài Gòn đặng mượn ông Phạm dắt tôi về nhà. Thành linh thẳng Sáu (là đứa ở nhà tôi) lại đi ngang bến xe, thấy tôi chạy lại thưa: “Anh hai...” và ra dáng mừng rỡ lắm. Tôi chỉ trả lời với nó bằng một cách rất thăm đăm. Thẳng Sáu lấy làm lạ, ngó tôi trân-trân mà không dám hỏi đều chi. Tôi biểu nó vát rương về nhà, tôi riu riu đi theo sau, mắt không dám ngó lên.

Thẳng Sáu đã đem rương vô nhà lâu rồi mà tôi còn đứng xần bần ngoài cửa ngõ chưa dám bước vô. Con chó Mi-nô trong nhà chạy ra ngoắc đuôi, liếm cắn tôi, ra vẻ mừng. Nó có dè đầu tiểu chủ của nó lòng như dao cắt. Tôi xén lén đi vô ngõ sau. May thay nhằm lúc ông thân và dì tôi đều nghỉ trưa.

Kẻ trộm lút nhà người cũng không êm bằng tôi lúc đó. Tôi nhẹ-nhẹ đi vô phòng thay đồ một cách êm thắm, dầu ai đứng cách ba bước cũng không nghe. Từ sớm mơi tới chừng đó tôi chưa có món chi trong bụng, mà tôi vẫn no, no một cách lạ thường. Thay đồ xong tôi mới thuật nhỏ nhỏ đầu đó lại cho mấy người trong nhà nghe, mà chuyện của Kim-Hương cùng tôi thì tôi không nói tới. Ai nấy

nghe đều mặt mày buồn hiu. Chuyện xong, tôi chạy lại một người anh em bạn đảng xóm và dặng chị ở khi ông thân tôi thức giậy nhờ thuật giùm chuyện lại cho người hay mà phải lựa lời nói có thể giảm bớt dặng sự giận của người.....

Cách một giờ sau thặng Sáu chạy lại bộ bơ hơ bãi hải kêu tôi về cho ông thân tôi biểu. Tôi thấy bộ nó lòng tôi đã bấn loạn, tay chơn rung rẩy. Tôi lật đật hỏi nó có chuyện chi? Nó lập cập thưa rằng:

— Anh hai ôi! Không xong rồi! Khi thầy thức giậy và hay công chuyện anh bị đuổi thì thầy có hơi giận và buồn. Nhưng cô ra bộ giận dữ, nói rằng anh biếng nhác, lo chơi bời, để cho bị đuổi, làm nhục nhả cha mẹ. Cô lại nói vô nói ra với thầy làm sao không biết mà thầy lại trở nên giận dữ, nhứt định đuổi anh và không nhận anh là con nữa.....! Chuyện này cũng tại cô...

Tôi nghe nói kinh hoàng, tay chơn rụng rời. Tôi xây xẩm mặt mày, chơn đi không muốn vững nước mắt chảy khi-không. Cái lo sợ hồi mới về nhà đã bay đi đâu mất, lại hoá ra một cái đau đớn không bút nào tả cho cùng. Tôi không còn rụt-rè nữa. Trái lại tôi đi lẹ bước

muốn biết lập tức coi ông thân tôi định tội của tôi ra làm sao? Lời nói của thằng Sáu có đúng với sự thật hay không?

Mới bước khỏi cửa nhà khách thì tôi thấy ông thân tôi ngồi nơi ghế giữa, sắc mặt giận, tay chống trên trán dường như hăm-hăm đợi tôi về; còn dì tôi thì ngồi gần một bên ra vẻ bất bình. nhưng xem kỹ ra thì thấy rõ một sự vui sâu độc tự trong lòng trạng vẻ ra nơi cặp mắt của người. Mới vừa thấy tôi thì ông thân tôi liền nói lớn tiếng rằng :

— Sơn! Tự mấy tháng nay mày không lo ăn học, ông Đốc thường khi gửi thơ cho tao hay việc đó. Nay mày lại mê chơi bời, chẳng kể tới luật trường, để cho tới về trễ mà phải bị đuổi. Mày đã lớn khôn rồi mà không lo tự-lập bảo-toàn danh-phận của mày và danh-giá của tông-môn. Mày lại đem sự nhục nhã này mà làm xấu hổ cho tao. Thôi từ này mày đừng tự-do, tao không nhận mày là con nữa. Mày phải lập-tức vô gói áo quần và đồ dùng của mày mà dọn đi đâu thời đi. Mày đã lớn tuổi rồi, có sức kiếm cơm mà nuôi thân.....

Ôi, tôi nghe như sét đánh bên tai, ruột gan tôi như đứt ra từ đoạn. Tôi tưởng đương mơ màng giấc mộng. Ông thân tôi trước

khi yếu đuối tôi như chưởng thượng trân châu, ngày nay lại có mấy lời độc ác này mà dứt tình phụ-tử. Tôi không mảy chi oán trách người, trước khi tôi cũng biết tội của tôi. Nhưng tôi giận ai, nỗi lời này tiếng nọ mà chia rẽ cha con... Tôi không muốn kiếm lời chữa mình, hoặc dùng tiếng khóc tiếng than cho động lòng ông thân tôi. Cũng không muốn mượn cô bác xin tội giùm. Tôi nghĩ dầu cho tôi đăng ân-xá đi nữa thì thân tôi ở nhà không đăng vui vẻ chi. Gia đình của cha tôi hiện giờ có phải đăng êm đầm thắm thúy như xưa đâu. Tình phụ tử hồi nào thân ái vô cùng nay lại vùng hóa ra lạnh đạm. Thêm di tôi coi tôi như một người thù, nếu tôi ở lại nhà thì không khỏi người day dọa tẩm thân tôi, hoặc lập mưu kế mà ám hại. Tôi bị đuổi khỏi nhà như thoát đăng một vòng khổ nảo đăng cay.

Vì vậy nên khi ông thân tôi dứt lời thì tôi ruột tâm đòi đoạn, ngó người mà nước mắt xuống như xối. Tôi không nói đều chi đăng, bèn riu-riu đi vô phòng lo thu xếp đồ đạc. Đi ngang qua bàn thờ từ mẫu tôi, tôi trông thấy bức ảnh của người thì tâm bầu ruột thắt. Mẹ ôi! Dưới tuổi vàng mẹ có hay cho chẳng? Tôi ngó những đồ từ khí trong nhà một cách đau

đón, món nào cũng có vẻ dịu hiu, dường như chia buồn cùng tôi. Tôi ngó qua phòng của Kim-Hương càng đau lòng xót dạ. Kim-Hương em ôi, em có hay cái tin dữ dội này chẳng ?

Tôi dọn áo quần cùng các món yêu qui của tôi vào rương, mà món đồ nào cũng xối đầy nước mắt của tôi. Thằng Sáu cùng mấy người ở nhà đều xăn bản bên tôi, mặt mày buồn hiu, nước mắt doanh tròng. Tôi ngó mấy người đó mà lòng như kim châm muối xát.

Đâu đó xong xuôi tôi khoanh tay ngồi trên rương không biết phải làm sao đây ? Bữa đó nhằm hai mươi bốn tháng Chạp Tây (24 Décembre). Qua ngày sau là lễ “Sinh-Nhật”, Kim-Hương sẽ về. Tôi tính muốn đợi nàng vềặng có từ biệt nàng lần cuối cùng. Bây giờ trên thế gian này chỉ còn ông thân tôi và Kim-Hương là người tôi yêu mến. Mà từ đây tôi còn biết thương tưởng ai nữa. Đã biết cái tình thương kia vẫn còn đinh ninh trong lòng tôi, nhưng biết hai người còn tưởng đến tôi trong khi cách biệt vạn thủy thiên sơn chẳng ?

Tôi đương nghĩ nỗi nọ tình kia đau đớn gan vàng, bỗng nghe tiếng rồn-rã của di tôi rằng :

- Thằng Sáu đâu ? không lo vát rương cho thằng Sơn đi... !

Lưỡi gươm cũng không bén không độc bằng mấy lời vô tình vô nghĩa đó. Nó tỏ đủ lòng dạ của dì tôi. Thôi còn bận-bịu chi nữa. Tôi kêu thằng Sáu biểu nó vát rương mà giọt lụy rơi đầy... Nó mặt mày thâm đậm, hỏi tôi tin đi đâu? Tôi ú-ớ không biết phải đi đâu mà trả lời. Nhưng tôi cũng biểu nó cứ đem rương lại bến xe, rồi sau sẽ tin. Thằng Sáu cũng vưng lời mà nước mắt nó lại ứa tràn. Tôi ngó nó mà lòng tôi như dao cắt. Tôi bèn bãi biệt ông thân và dì tôi song hai người không đếm xỉa chi đến. Mấy người ở nhà đều ngó tôi một cách đau đớn, nhưng không dám nói lời chi, vì dì tôi đứng chống nạnh ngó họ.

Tôi riu-riu đi ra cửa ngõ. Mỗi bước dường như một mũi kim chít vào tim phổi của tôi. Ra khỏi cửa tôi ngó ngoái lại nhà mà than thầm rằng: « Nhà yêu dấu ôi! Biết chừng nào ta với mi đăng hội hiệp sau này...! »

Ra tới bến xe, tôi nghĩ không biết đi đâu. Tôi biểu thằng Sáu vát rương lại nhà anh “Hương” là một người bạn học của tôi, và dặn nó ngày mai Kim-Hương về thì nói với nàng đúng năm giờ chiều hãy lên ra ngoài mộ của từ mẫu tôi đăng cho tôi từ biệt nàng.

Tối bữa đó tôi thức viết cho ông thân tôi và

Kim-Hương mỗi người một cái thơ. Chữ đều lem luốt vì đứt một hàng thì tôi lụy tuôn lã chã.

Thơ cho ông thân tôi như vậy :

Thưa cha yêu dấu!

Nay con còn dám kêu ba bằng “cha yêu dấu” của con, nghĩ cũng là một tội lớn, vì con ngày nay đâu còn đáng mặt là con của ba. Ba ôi! lỗi của con khó dung dặng, con bất hiếu vô cùng. Con là học trò bị đuổi....., ôi, đau đớn cho linh hồn Tô, Tiên, như nhưốt cho tên tuổi nhà ta quá. Con ăn năn đã muộn rồi. Ba ôi, chẳng phải con có mấy lời này mà tỏ cái hối hận của con hầu nhờ lượng cha dung thứ. Con không dám cãi gan đến thế, tội con đã đáng tội, tự con cũng không dung con dặng.

Con muốn tự tử cho rồi thân con dặng chôn lấp cái tên như nhưốt Ngọc-Sơn của con đi; nhưng con nghĩ tự-ái là khiếp nhược, nên con chẳng chết dặng tránh sự nhục nhã dặng cay. Con phải sống dặng hành phạt lấy con, đầy đọa lấy thân con. Vậy mới có thể chuộc dặng cái tội lớn bằng trời kia.

Ba ôi, con sống cũng vô ích vô cùng. Vừa hương nén lửa của ông bà và mẹ con ngày sau ai lo cho? Ai sẽ lo nối tự tông môn? Đau

đón hơn nữa là khi ba lưng mỗi gối, dùng, ai sẽ lo phụng dưỡng cha.....? Phận làm trai mà con không dặng lo cho trọn đạo, tội ấy khó dung. Ôi, chết không dặng, sống không yên, thân con đau đớn vô cùng.

Ba ôi! xin ba chớ nhớ tới thằng con vô đạo này mà thêm buồn thêm giận. Ba hãy quên phứt con đi. Phận con thì con chỉ yêu dấu kính phục ba hoài hoài, chẳng có chút chi hờn trách.

Con xin nhờ lượng trên cho phép con kính lạy ba mà dưng mấy lời này.....

Người con bất hiếu vẫn yêu dấu ba.

NGỌC-SƠN

Thơ gởi cho Kim-Hương như vầy:

Em Kim-Hương yêu dấu.

Em ôi! Chắc anh làm cho đau đớn lòng em lắm, xin em chớ chấp. Em hãy quên phứt anh đi. Thằng học trò bị đuổi, thằng con bất hiếu này không đáng cho một người như em thương tưởng và nhắc nhớ đến. Anh sẽ kiếm một nơi cùng sơn khuất tịch mà chôn lấp cái tên Ngọc-Sơn như nhóp này đi. Đạo làm con anh không trọn đạo, thời phận làm người còn có ra chi. Anh nghĩ hồ thắm lắm. Anh chỉ còn chút cha già mà không dặng thần tỉnh mộ khang trong cơn người già yếu, vậy xin em nghĩ tình

thế anh mà lãnh lấy cái trách nhiệm ấy, ơn của em đâu thác xuống Suối Vàng anh cũng đành nín vào dạ.

Các món đồ anh kỷ niệm cho em, xin em hãy hủy bỏ đi vì dấu tích của Ngọc-Son ngày nay chỉ để nhắc nhớ cái tên nhớ nhớt đó mà thôi, không tốt lành chi.

Trước khi dứt mấy lời ân-ái cuối cùng này anh xin em hãy quên phứt anh đi, và cầu chút cho em đừng công thành danh toại, và ngày sau đừng duyên thăm tình ư....

N. S.

Trong thơ tôi chẳng hề nói tới cái tình lai láng của chúng tôi, vì tôi sợ nàng tánh yếu đuối, không đủ sức mà chống trả với thế lực tình. Tôi đã biết trước dầu chúng tôi thương nhau đến thế nào cũng không thể vầy duyên loan phụng cùng nhau cho được. Mà Kim-Hương là gái hữu sắc, hữu tài thêm tánh tình hòa nhã, lẽ nào tôi nỡ để cho nàng phải lụy vì cái tình lạ thường kia, kiếp xuân xanh êm thắm của nàng vì đó mà phải đắng cay thảm đạm. Tôi thấy cái hại không thể tránh được, nên phải dẫn lòng đè ép cái ái tình mạnh mẽ của tôi. Tôi chỉ dẹp cái thương này mà để chỗ cho cái thương kia, cái thương Kim-Hương như

em trong nhà. Trong cơn hai cái thương đối chiến cùng nhau cả tâm canng tôi đều bị tên đạn đau đớn vô cùng. Dầu thế nào cũng ép lòng chịu, thương nhau há để hại cho nhau. Có thân sao khỏi có tình, nhưng mình phải biết tự-chủ lấy mình mới có thể tránh những điều khổ nảo sẽ tới đây.

Tôi dặn thẳng Sáu biểu Kim-Hương năm giờ chiều ngày mai ra tại mồ phần tử mẫu tôi đây tôi có từ giã nàng, nhưng thiệt tình tôi không muốn hiệp mặt với nàng nữa. Tôi nói dối đây cho nàng ra lấy cái thơ trước kia mà thôi. Đúng ba giờ thì tôi lại thăm mộ. Gió thổi hiu hiu, cỏ cây tiều tụy, cho hay người với cảnh không hẹn mà lại gặp nhau cùng sầu: “Tôi ôm mồ mẹ mà xối đầy nước mắt của tôi. Mẹ ôi, thân con khổ sở như vậy dưới Huỳnh Tuyền mẹ có hay cho chăng? Từ đây ai lo hương lửa cho mẹ, ai lo săn-sóc mồ phần cho mẹ? Ngoài con ra thì còn ai đâu mà nhắc nhở đến mẹ đương lạnh lẽo với dòng trời chim quyên cùng lời ca ngâm của loài thảo giới....” Than khóc một hồi thì tôi lấy từ giã mộ phần đây có trở về nhà anh Hương, vì sợ gần tới giờ hẹn, Kim-Hương gặp tôi chăng....!

Sau tôi mới biết lại khi Kim-Hương ra mộ

mà không gặp tôi, chỉ lấy đặt cái thơ tôi đề lần bên đó thì nàng than khóc một cách thảm thiết. Nàng té xỉu bất tỉnh, nhờ có người lối xóm trông thấy mới đem nàng về nhà.

Đêm ấy tôi nằm nơi nhà anh Hương mà thốn thức không sao giỗ giấc ngủ cho yên lặng. Tôi muốn cho đêm cứ dài dằng dặc hoài, vì sáng ra tôi biết phải đi đâu? Anh Hương theo an ủi tôi, bảo ở nán lại nhà anh ít bữa đợi cho cơn giận của ông thân tôi nguôi rồi thì mượn cô bác dẫn tôi về mà cầu xin người tha thứ. Nhưng tôi nhất định không chịu. Anh Hương an ủi tôi không được thì chỉ lắt đầu thổ ra.

Đồng hồ gõ chín giờ, trong nhà mới đóng cửa nghỉ. Tôi nằm thao thức, ngẫm nghĩ tới chuyện mình mà đau đớn vô cùng. Nhờ lời trời của mẹ tôi mà bắt giết mình, nghĩ thân mình phải chịu cay đắng như vậy không phải một sự ngẫu nhiên xảy đến. Ấy là một sự ông Tạo đã sắp đặt sẵn sàng nên mới khiến cho lời cuối cùng của người sắp lìa trần linh hiển như vậy. Cuộc đời không biết đâu mà nói, đời đời vô chừng. Thời mới hôm qua tôi là Hai Sơn, học trò trường “Bồn Quốc”, con ông Đoàn-ngọc-Thành phú hộ trong làng, rồi nay lại là tên học trò bị đuổi, đứa con bị cha từ... Ngày

nào mình ở không mà tiền xài không hết, mỗi chuyện đều khỏi lo; còn từ đây lại trở nên một thằng mồ côi, bị cha đuổi, không cấp bằng, không nghề nghiệp, không của tiền, biết làm sao với hai bàn tay trắng này mà chi độ hồ khẩu? Hồi nào mình thông thả, mỗi chuyện đều có cha lo, mẹ tính; còn từ đây phải lo cơm sớm gạo chiều, manh quần tấm áo, lo nghèo, lo giàu, lo sống, lo chết, lo làm ăn mà vầy vùng trong cõi trần hoàng..... Tới đây thì kiếp sống đối với mình chỉ là một sự ở không, kể từ đây nó lại là một sự cạnh tranh vô cùng, vô tận, mình khôn thì sống, bóng thì chết. Nhưng nghĩ tới những điều khổ sở tôi sẽ phải trải qua mà lòng tôi vẫn tĩnh yên như bàn thạch, không nao núng, không lo sợ. Chỉ đau đớn hơn hết là nhớ tới em Kim-Hương yêu dấu của tôi.

Cách mấy bữa trước, tôi còn nhớ đương đi dạo với nàng trong vườn bách thú, vào buổi trưa, cảnh trời êm ả, dưới bóng mấy cây sao to tác gần ao sen. Nhớ tôi đi cặp kè với nàng, tay mỏng mảnh và mềm mại của nàng nắm lấy tay tôi. Từ chập nàng lại ngoẻo cổ trên vai tôi, rồi ngó tôi cười một cách hữu tình và dễ thương. . . Tôi bèn kề mặt mà hôn nơi má đào đẹp đẽ của nàng, rồi lấy tay nhẹ nhẹ vuốt tóc

đương theo luồng gió mà lúp xúp trên trảng ngọc ngà của nàng... Động nàng cười, tiếng nàng nói nay như còn văng-vẳng bên tai tôi như giọng sáo viú von, động đờn rĩ-rã, cách nàng đứng, dáng nàng ngồi, mỗi vẻ đều còn in trong trí của tôi. Than ôi, hương đương đượm, lửa đương nồng, mà ông Tạo nữ đành chia rẽ đôi ngã như vậy, chắc từ đây kẻ phải ủ ê chơn trời, người thê thảm góc bể, thấy nhau chỉ trong giấc mộng, thương nhau chỉ nhẩn nhủ tin sương mơ màng hỏi gió. Nghĩ tới cảnh sanh ly này thì tôi tưởng tượng như mình đã bước chơn vào một thế giới khác, mọi vật đều lấy cách lạnh đạm mà đối với mình.

Nghĩ tới đó thì một sức lực mạnh mẽ vô hình lại xâm lấn cả trí não tôi, khiến cho tôi đau đớn và sợ hãi một cách lạ thường, như kẻ bệnh nặng sắp chết, nằm tưởng tượng đến sự chết mà sợ hãi, kêu người này người kia lại mà tỏ bày những điều muốn cuối cùng. Còn tôi trước khi cách biệt Kim-Hương không biết ngày nào mới đặng gặp nhau nữa, lẽ nào tôi bỏ đi một cách vô tình như vậy, không lời chi từ biệt..... Nghĩ tới đó thì tôi nhứt định lên lại nhà kiếm thế mà đối diện với người thương tôi lần sau hết. Mà bây giờ canh đã khuya khoắt rồi, làm sao

mà kêu nàng ra ngoài cho đăng? Cũng trời kệ, nếu không đăng nói chuyện với nàng, thì tôi sẽ đứng ở ngoài mà ngó vô, hoặc lên vô vườn mà tìm thăm những chỗ chúng tôi trững giỡn lúc còn bé, vậy cũng có thể làm cho sự đau đớn của tôi nguôi ngoai đăng chút ít. Xem cảnh củ rồi bắt nhớ tới ngày xưa, mình có thể vui lòng mà nói thầm rằng: “Ta đây không phải thằng khốn nạn nhứt trên đời vậy. Ta có thương, và có người thương ta, vậy là đủ....!” Tiên sinh “Alfred de Musset” có nói: “Mình đương vui trong bề tình là sự khổ? Cuộc chung tình qua rồi mình nhớ tới mấy ngày sum họp xưa mới là vui.....”

Nghĩ vậy tôi mới nhứt định đi lại thăm cảnh nhà lần cuối cùng, như may gặp Kim-Hương ở ngoài thì sẽ từ biệt nàng lần sau hết. Anh Hương không dám cản tôi, lại nói anh sẽ thức đợi.

Đêm ấy nhằm ngày hai mươi Annam nên mới chín giờ rưỡi mà trời đã tối đen. Cảnh bình tĩnh, mọi nhà đều an giấc. Tôi lần bước đi, tới nhà thì thấy cửa vườn đã khoá, dòm vô trong nhà thì không thấy dạng ai qua lại hết. Tôi mới nhẹ nhẹ leo qua rào song-ly, khi leo tụt trong lòng lại mắc cỡ thầm vô cùng. May là con chó Minô nó ngủ trong nhà, chớ lúc đó nếu có nó

ỡ canh cửa thì chắc nó không vì tiểu-chũ nó mà sửa vang rân, vì trong tối nó không thấy mặt. Chừng ấy ông thân, dì tôi, Kim-Hương cùng mọi người trong nhà chạy ra, tôi mới biết nói làm sao? Chắc phải sợ sùng không dám ngó ai hết.

Kể đạo tặc rình nhà cũng không êm bằng tôi lúc đó. Tôi bụng hồi hộp, nhẹ bước mà đi vô nhà. Hai bên hai hàng dứa đứng điều hiu dường như cũng chia buồn cùng tôi. Trên nhà trên, đèn đã tắt tối đen, dòm lỗ cửa sổ vào thì thấy trong phòng ông thân tôi chỉ ánh sáng mờ mờ, tôi nghi chắc người đã an giấc. Tôi đứng ngẫm nghĩ mà bắt chưa xót vô cùng. Ôi ! cảnh phụ tử đoạn tình không phải là một sự quan hệ đau đớn nhứt hay sao mà ông thân tôi giờ này lại dặng an giấc điệp, không bứt rứt, không để một chút tình thương mà tưởng đến thẳng con khốn nạn này ?? Nghĩ lại mình bị đuổi đây cũng như một đứa trẻ bị đuổi vậy, không khác chi. Thôi đã đuổi khỏi nhà thì còn thương tưởng làm chi. Nhưng Kim-Hương, Kim-Hương yêu dấu của tôi bây giờ đương làm gì ?

Biết nàng có thốn thức nghĩ tới cảnh ngộ người thương của nàng mà đau đớn chẳng ? Hay là nàng vẫn điềm nhiên, lo an giấc dường như chẳng có sự chi trải qua ? Tôi mới nhẹ nhẹ đi

qua phía bên phòng của nàng. Cửa sổ đã đóng chắc mà trong phòng đã tối đen. Tôi đứng sững sờ, đầu đón một cách lạ thường, dường như núi lở, trời sập đè trên đầu của tôi. Cảnh khô của tôi như vậy mà Kim-Hương lại tự nhiên, lòng không xao xiết mà an giấc điệp hay sao? Nàng phiền giận tôi chẳng? Nàng quên tôi là người chung tình, lại coi là đứa học trò bị đuổi, đứa con bị cha từ chẳng? Không lẽ ngọn lửa tình còn đương bén, hương hội ngộ đương nồng mà nàng lại quên khách chung tình hay sao? Tôi đứng ngó tường vôi bạc mà gan như quặn, ruột như bầm. Kim-Hương có biết rằng người thương của nàng đương đứng đây chẳng?.....

Thôi, cái thẳng khốn nạn này đâu còn đáng thương tưởng đến nữa. Tôi cũng ước thầm cho nàng quên dứt tôi đi, vậy bước đường viễn lai nàng mới khỏi những điều ảo não.

Tôi mới bỏ đi xuống phía nhà bếp đặt coi mấy người ở còn thức mà nói chuyện chẳng? Đi một bước thì dừng một bước mà trở mặt lại ngó phòng của Kim-Hương. Sức tôi muốn trở lại gõ cửa đặt coi nàng đương than đương khóc trong phòng hay là đương an giấc ngủ, hoặc lấy viết mà viết lớn trên vách tường rằng

giờ này đêm này tôi có đến đây chỉ đứng ngó vách phòng của nàng lòng như kim châm, mũi xát.....

Tôi căn của chị nấu ăn thì tôi thấy đèn còn thấp sáng trưng. Dòm lỗ khóa vào thì thấy chỉ đương ngồi may áo, còn thằng Sáu thì ngồi một bên mà nói chuyện với chị. Hai người đều sắc mặt buồn dầu dầu. Đêm thanh vắng nên đâu đó đều lẳng lặng. Từ chập chỉ nghe tiếng gió thổi lá mấy cây dừa nghe lạt-xạt, hoặc tiếng mấy cây khô nghe lắt-rắt. Lại nghe động ve nỉ non trong đám cỏ, tiếng dế véo-vắt chòm cây, gió lại vù-vù bên tai.... cho hay người với cảnh không hện mà lại gặp nhau cùng sầu. Chị nấu ăn với thằng Sáu ở trong nói chuyện mà tôi ở ngoài nghe không sót một lời.

Chị nấu ăn nói:

— Tội nghiệp trò Hai quá, chuyện có một chút mà cô nỡ nói vô nói ra làm sao cho đến đời trò phải bị đuổi.... Không có cô bác mà năn nỉ giùm, chớ để vậy tội nghiệp quá.

Thằng Sáu trả lời:

— Biết mượn ai bây giờ, Tánh của cô khó lắm, tôi nói đây sợ không khỏi cô ghét.... Tôi nghĩ thương anh Hai quá. Ảnh thiệt thà, mềm mỏng, ai nấy đều thương mà nay phải

ra tới nỗi này, biết ảnh sẽ đi đâu, ở nhà ai, làm cái gì mà ăn? ... Để đợi ít bữa nữa coi cô với thầy có bớt giận mà kêu ảnh về chăng? Như không thì chắc tôi không ở đây nữa. Để đi kiếm ảnh rồi theo giúp tay chơn cho ảnh, chớ cô lớn với ảnh hồi nào đả mình như con như em, bây giờ ảnh như vậy lẽ nào quên ơn xưa sao?

Nghe thẳng Sáu nói như vậy thì tôi cảm động vô cùng, nước mắt rung-rung. Hạng người như vậy mà còn có chút tình thương, biết ơn biết nghĩa thay!

Một chập chị nấu ăn lại tiếp:

— Tội nghiệp cô Ba hồi trưa tới bây giờ hay tin thì khóc mùi khóc mằn, cứ theo lay lục năn nĩ cô và thầy hoài mà hai người vẫn điềm nhiên, lại còn rầy la cô nữa. Hồi trưa tới bây giờ cô không có hột cơm trong bụng. Đâu Sáu, em lên coi cô làm cái gì trong phòng thầy Hai và hỏi cô ăn cháu hôn, chị bắt cho cô một miếng.....

Tôi nghe mấy lời trong bụng hồi hộp, lại hóa ra nhẹ nhàng, mới suy nghĩ rằng:

*Muốn biết việc sau ra thế nào
xin coi tiếp cuốn ba kết cuộc.*

In tại Nhà-In Xưa-Hay Nguyễn-háo-Vinh
60/64, Boulevard Bonard, Saigon.

Hãy xem mấy thứ thơ Mới của Nhà-In Xưa-Nay mới xuất bản. Văn rất hay, bố cuộc khéo in rõ ràng, hình bìa tốt đẹp.

1°/— Cậu Hai Miên

2°/— Hoàng-Đế Bảo-Đại

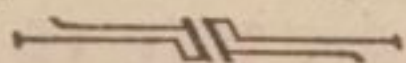
3°/— Thơ Đi Tây

Những trang giai-nhơn tài-tử đều hoan-nghinh hai cuốn bản đờn Mandoline thứ nhứt và thứ nhì (bố theo dấu Annam) của Nhà-In Xưa-Nay đã xuất bản.

Có trữ bán sỉ bán lẻ tại

Quán RẠNG-ĐÔNG

Chợ Mới Saigon, 116bis Côté Viénot.

QUÁN RẠNG-ĐÔNG

116bis Côté Viénot, Chợ-Mới Sàigòn

Có bán các thơ mới của Nhà-In Xưa-Nay rất hay :

1°/ Cậu Hai Miên - 2°/ Hoàng-Đế Bảo-Đại - 3°/ Thơ Đi Tây

1.— Cậu Hai Miên,

2.— Sáu Trọng,

3.— Đờn-Đao Phó-Hội,

4.— Tam Khí Châu-Do,

5.— Sách bàn xâm Ông,

6.— Sách bàn xâm Bà,

7.— Chuyện Tiểu-Lâm,

8.— Chuyện Tiểu-Đàm.

9.— Xử án Quách-Hòe

10.— Võ-Tòng Sát Tầu,

11.— Dương-Dương Trường-Bản

12.— Triệu-Tử đoạt Ấu-Chúa,

13.— Quang-Công phò Nhị Tầu,

14.— Quang-Công phục Huê-Dung,

15.— Bá-Ấp-Khảo loạn cung,

16.— Vợ Ngủ-vân-Thiệu bị tên,

17.— Tiết-Giao Đoạt Ngọc.

và nhiều thứ khác rất hay.

In tại Nhà-In XƯA-NAY 62, Boulevard Bonard. Saigon.

2e EDITION 3e FASCICULE

TIRAGE 1000 EXEMPLAIRES

TAI
E:ITE

QUAN RANG-ĐÔNG

IMPRIMERIE XUA-NAY 62 Bd. Bonnard SAIGON
SAIGON LE

LE GIEPCTEUR
Giảng sách, tại Chợ-Mới, Sài Gòn
[116bis, Côté Viénot, Halles Centrales]

Có bán đủ các thứ Thơ Xưa, thơ HẬU và
Thơ MỚI, đều của Nhà In Xưa-Nay in rất tốt
Có trên Năm-Chục thứ thơ XƯA,
Trên Hai-Mươi-Bốn thứ thơ HẬU,
Và liên-miên bất tận những thơ MỚI
rất hay, cứ nổi xuất bản hoài hoài.
Văn hay, in rõ. Hãy đón mua xem.

*
*
Tiểu-Thuyết nhỏ — Cải-Lương nhỏ,
Vọng-Cổ cỡ nhỏ

và bản-đơn MANDOLINE.
Xuất bản mới hoài hoài không dứt.

*
*
HÃY CHÚ Ý!

Muốn cho trẻ em mau biết, mau hiểu,
mau thuộc, mau thông, mau đọc Quốc-
Ngữ nên mua văn Quốc-Ngữ hiệu:

“ CON RỪA CON THỎ CHẠY ĐUA ”

Của Nhà-In XƯA-NAY, 62 Bd. Bonnard, Saigon, xuất bản